

אור עליון

יו"ל על ידי ארגון להפצת יהדות "נשמת כל חי"

לעילוי נשמת נפתלי בן שמעה ברזילי, שמואל משה בן אסתר טוטיאן, משה בן שרה בן-פורת, ת.נ.צ.ב.ה.

אדר תש"ע גיליון מס' 2

054-848 6661 Mhbp52@etrog.net.il

כיצד נהיה שמחים בחלקינו?

צצה 1

נסתכל באלו שיש להם פחות מאיתנו, אז נרגיש בכל הטוב שיש לנו ונשמח בחלקנו! מסופר בגמרא (נדרים נ"א) על רבי עקיבא ואשתו רחל, אשר דירתם הייתה רפת של בקר, ורכושם הסתכם בתבן וקש. שלח להם ה' את אליהו הנביא כדי לשמחם, הופיע אליהו הנביא לביתם בדמות עני וביקש: "האם תוכלו לתת לי מעט תבן?" אשתו ילדה לפני זמן קצר ואין לנו במה לכסות את התינוק!" כמוכן שרבי עקיבא ואשתו נתנו לו תבן ביד רחבה, הרי זה הדבר היחיד שלא חסר להם. כשהלך העני חשבו רבי עקיבא ורחל: "אין אנו כל כך עניים, הרי ישנם משפחות שגם תבן אין להם..." ושמחו בחלקם.

צצה 2

כאשר נדע שכל ענייני העולם הזה חסרי חשיבות הם, הרי אנחנו רק אורחים בעולם הזה למשך 70-80 שנה. (נתבונן כיצד ברגע אחד תושבי האי האיטי איבדו את כל אשר אספו ורכשו בימי חייהם). אז בוודאי שלא נצטער על אותם דברים החסרים לנו, ואף לא נטרח כל כך להשיגם, שכן אנו יודעים שחסרי חשיבות הם. מעשה ובה עשיר גדול לבקר את האגון ה"חפץ חיים", התפלא העשיר על ביתו הדל והריטיו הפשוטים של ה"חפץ חיים". תמה העשיר באזני הרב: "היכן כל הרכוש של כבוד הרב?!" ענהו הרב בשאלה: "סליחה, איפה כל העושר המפורסם שלך?" משיב העשיר: "כבוד הרב, את הרכוש שלי השארתי בביתי הקבוע, אינני לוקח עמי לנסיעותיי". השיב לו הרב: "גם הרכוש שלי הוא 'בביתי' בעולם הבא, אני רק בנסיעה בעולם הזה".

לאן נעלמה השמחה?

באמת יש לו כל טוב, אבל הוא מביט בפרסומות הזועקות "חסר לך זה וזה", והוא מרגיש שאין לו כלום. אם כן, מה הפלא שחסרה לנו השמחה?! כיצד מכשירי החשמל המשוכללים והמתקדמים שיש לנו יעניקו לנו שמחה כאשר כלל איננו שמים לב לקיומם אצלנו?!

ישנה עוד סיבה יותר עמוקה לחוסר השמחה בדורינו. בספר "מסילת ישרים" למקובל רבי משה חיים לוצאטו (הרמח"ל) מובא משל. בת מלך התחננה עם כפרי, הכפרי התאמץ בכל כוחו לשמח ולרצות את אשתו אהובתו. קם בעוד לילה, הכין פיתה מהטאבון, מסק זיתים והכין שמן זית לתפארה, קנה במיטב כספו את הזעתר היקר ביותר, הגיש את כל המאכלים בכלים היקרים ביותר שהיו לו והגיש לאשתו. אבל אשתו לא מרוצה, עם הפנים למטה (על הפנים).

מה לך יקירתי - פונה הכפרי לאשתו - הרי הבאתי לך את הטוב שבמאכלים, למה נפלו פנייך?

התשובה מובנת מאליה, צרכי בת המלך אינם תואמים כלל את מושגי הכפרי, היא רגילה לרמת חיים שונה לגמרי מהכפרי, בת המלך לעולם לא תהיה מרוצה ממתנות הכפרי.

הנמשל, הנשמה ירדה מגנזי מרומים, כולה רוחנית. הזוהר הקדוש מכנה את הנשמה "חלק אלוה ממעל". כלומר, חלק מהקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו!! היא "בת המלך", ואנחנו כאותו כפרי מביאים ל"בת המלך" חפצים והנאות גשמיות, ועוד מתפלאים שאין הנשמה שמחה מכך, ותמהים מדוע ירדה השמחה בדורינו?!

וכי שייך שהנשמה תהנה מהדברים הגשמיים האלו? ממכוננית יקרה או ממכשירים אלקטרוניים משוכללים? דברים אלו לא מדברים אליה, זה לא בשבילה!! הנשמה מצפה לאוכל האמיתי שלה שהם התורה, המצוות והמעשים טובים.

אנו רואים בדורינו תופעה פרדוכסלית. מחד, תנאי חיינו הוקלו לאין ערוך לעומת הדורות הקודמים, אין צורך לילך לבאר כדי לשאוב את המים, אף אין צורך לחטוב עצים ולהכין פחמים כדי לבשל, מכשירים אלקטרוניים רבים מקילים על חיינו, דוגמת, מכונת הכביסה והמייבש, המכוננית והמטוס, וכו', וכו'. מאידך, שמחת החיים ירדה פלאים, חסרה לנו את שמחת החיים של בני הדור הקודם, של הסבות והסבתות שלנו. והשאלה זועקת: למה? באמת למה?

בקריאת מגילת אסתר אנו פוגשים את דמותו של המן הרשע, הבה וננתח את מהלכי נפשו. היו לו להמן כמעט את כל רצונותיו מלבד דבר פשוט, המלך גידלו על כל השרים, וכל תושבי 127 מדינות המלך אחשוורוש היו כורעים ומשתחוים להמן, מלבד יהודי אחד בשם מרדכי אשר לא כרע ולא השתחוה להמן, מה הרגשתו של המן? שיש לו 99% ורק חסר לו אחוז אחד?? לא ולא!! הוא מכריז בקול גדול "יְכַל זֶה אֵינְנו שׁוֹהֵ לִי" הוא הרגיש שאין לו כלום.

נמצינו למדים, שמידת השמחה איננה תלויה בדברים שיש לאדם או בגודל רכושו של האדם, אלא מידת השמחה תלויה בכך שהאדם יודע להבחין באותם דברים שיש לו, להתמקד בהם, ולשמח בחלקו. עלינו לפקוח עיניים ולראות את כל הטוב שהשם העניק לנו, בריאות הגוף והנפש, משפחה חמה, אישה/בעל וילדים, דירה וריהוט, אוכל בשפע, וכו', וכו', להתמקד בזה, אז ורק אז תבוא השמחה לליבנו. "איזהו עשיר? השמח בחלקו" (משנה באבות).

לאור האמור מובן מאליו שתנאי החיים הקלים שלנו אינם ערובה ל"שמחת חיים", כפי שלמדנו ששמחה תלויה אך ורק בכך שהאדם "שמח בחלקו", ופה בדיוק בעיית דורינו, מידת "השמח בחלקו" נעלמה ממחוזותינו, בין היתר בגלל משרדי הפרסום למיניהם אשר דואגים להבליט ולנקר עיניים עם כל השפע היקר והנוצץ שיש בעולם. מסתובב אדם ברחוב,

אחים יקרים!

עלויות הוצאת העלון גבוהות מאד ונחוצות לנו תרומות רבות לשם כך. המשך הוצאת העלון מידי חודש בחודשו בצבע ובדמה גרפית כמו בגיליון שבידכם תלוי אך ורק בתרומותיכם. היו שותפים בזיכוי הרבים הגדול הנעשה ע"י העלון היקר ושכרכם גדול מן השמיים. נשמח לקבל מעות "זכר למחצית השקל" לטובת הדפסת העלון. כמו כן אפשר להקדיש את הגיליונות הבאים לעילוי נשמת יקריכם, או להבדיל לרפואה, להצלחה, לישועה וכד'.

התקשרו והרימו תרומתכם: 054-8486661

העלון מוקדש לעילוי נשמת עזיזה בת חמומה, נפטרה א' אלול תשס"ט יפה בת עזיזה, נפטרה כ"ו כסליו תש"ע ת.נ.צ.ב.ה. ולהצלחת יצחק בן עזיזה (עטר)

העלון מוקדש לעילוי נשמת יעקב בן חנה פנחס בן סול ת.נ.צ.ב.ה.

(חודש אדר, 20 בפברואר עד 21 במרץ)

מובא בספר היצירה (מיוחס לאברהם אבינו): "המליך אות ק' בשחוק (שמחה)... וצר בהם דגים בעולם ו[חודש] אדר בשנה..."

לשונה מים מלוחים אשר מרוויח את צימאוננו לרגע, ולאחר מכן נעשה יותר צמא. קחו לעצמכם הנאות רוחניות אמיתיות, ותזכו ל"שמחה", שהיא תכונת החדש, כפי שראינו בספר היצירה.

"יסוד המים" הוא עולם הרגשות והאינטואיציה, ואכן בני מזל דגים מתאפיינים ברגישות גבוהה. לעומת הצד הרגשי המפותח אצלם, חסרה לדגים יכולת המעש הקיימת אצל מזלות אחרים, כתוצאה מכך עלולים הדגים להפוך לחולמים בלתי מעשיים.

חכמי הקבלה מסרו לנו את הפרק בתהילים המתאים לכל מזל, והמתמיד לקרוא פרק זה גורם לפתיחת מזלו. הפרק בתהילים המתאים לבני "מזל דגים" הינו פרק קכ"ו: "שיר המעלות בשוב ה' את שיבת ציון".

האות האמצעית של המילה "שקר". העבודה העיקרית של בן מזל דלי היא להתנהג לפי האופי האמיתי שלו, שיהיה לו אישיות משל עצמו, ולא להתנהג לפי בקשת החברה. לא להעטות מסכה על הפנים, לא להתחפש לאדם אחר (כמו בפורים הנמצא במרכז החדש), כך האות 'קוף' לא תקבל ח"ו משמעות של "קוף אחרי בן אדם".

מזל דגים שייך ל"יסוד המים", המקובל הרב חיים ויטאל זצ"ל כותב שהמאפיין העיקרי של "יסוד המים" הן ההנאות והתאוות. נמצא כי לבן מזל דלי מלחמה בפרק נוסף של השקר, שהרי התאוות בשקר יסודם. הם אינם נותנים הנאה וסיפוק אמיתיים לאדם, אלא רק הנאה רגעית וזמנית, הם נמשלים

עם הציבור (מורים, עו"ס וכדומה), שכן הם מסוגלים לנתב את עצמם לכל אחד ואחד כפי תכונותיו וצרכיו.

השהות ליד בני מזל דגים דומה לתחושת השהות ליד חוף הים: לפעמים המים צלולים, בהירים ושקטים, לפעמים סוערים ובעלי גלים גבוהים, ולפעמים עכורים וסוחפים. מצבי הרוח הדגים שונים ומשתנים, אבל כמעט תמיד אפשר למצוא אצלם עצב נסתר, געגומות מסויימת שנמצאת מתחת לפני השטח ומחפשת לה מוצא. אולי בגלל העובדה הזו, רבים מהדגים אוהבים לכתוב, בעיקר שירה. מומלץ להם לקרוא את המאמר הראשי בעלון זה.

חודש אדר נברא על ידי אות ק' שהיא

מזל דגים מסמל את השפע. הדגים חיים במעמקי הים, מוסתרים מעיני הבריות ונהנים שם מריבוי עצום. בדומה לכך, בני מזל דגים מוגנים מפני 'עין הרע' וזוכים לשפע מבורך.

הדגים מצויים במים ולפי הקבלה המים מציינים 'חסדים', ואכן בני מזל דגים הינם טובי לב ונדיבים יותר מכל המזלות, מקריבים הרבה למען אחרים עד כדי התעלמות מצרכיהם האישיים. תכונה זאת מחבבות אותם על הזולת, אך עם זאת עליהם להיזהר לא לתת לאחרים לנצל אותם.

מזל דגים הינו המזל היחיד הכפולה, צורת המזל היא שני דגים העומדים בכיוונים הפוכים זה מזה. כך ילידי מזל דגים הם בעלי אישיות כפולה בלתי רגילה, הם נמשכים לכאן ולכאן. עקב תכונה זו הם מצוינים בעבודה

ב. משקה נחשב ל"מנה" במצוות משלוח מנות. אמנם אין יוצאים ידי חובה בשליחת כסף, בגדים, סיגריות, וכיוצא בזה, מאחר וצריך לשלוח דווקא מנות של מאכל ומשחה.

מתנות לאביונים (עניים)

- א. חייב לתת שתי מתנות [מעות או דבר מאכל] לשני אביונים, דהיינו מתנה אחת לכל אביון.
- ב. מצד הדין די בנתינת פרוטה אחת לכל אביון, וכיום פרוטה היא מטבע של חמש אגורות. וירא שמיים ייתן בעין יפה ובספר פנים יפות, ויבורך מן השמיים.
- ג. מוטב לאדם להרבות כמיטב יכולתו במתנות לאביונים מלהרבות בסעודתו ובמשלוח מנות.

סעודת פורים

- א. מצווה להרבות בסעודת פורים. ויאכל בשר ויעשה סעודה נאה. ולכתחילה צריך לאכול לחם.
- ב. טוב לעשות סעודת פורים יחד עם חבריו ובני ביתו בשחרית.
- ג. היודע בעצמו שאם ישתכר ביין ובשאר משקים המשכרים יזלזל באיזה מצווה או ימנע מברכת המזון וכדומה, יזהר שלא ישתה אלא שיעור מועט.

יש לשמור על קדושת הגיליון ולהניחו בגניזה

כן יש להקפיד בשמיעת המגילה, ולכן אסור לדבר בעת קריאת המגילה. ו. חובה קדושה על גבאי בית הכנסת וההורים להשיג על הילדים הקטנים שלא יפריעו לציבור בשמיעת מקרא מגילה על ידי הכאות המן ברעשנים ובאקדחי-פורים וכדומה.

ז. במקום שהילדים מרעישים באמירת המן, ימתין השליח צבור עד שיעבור הרעש, ושוב יחזור על המילה. ומי שלא שמע איזה מילה מהשליח צבור יאמר את המילה שהחסיר בפיו מהמגילה שבידו. ח. אסור לאכול קודם קריאת המגילה, בין ביום ובין בלילה בין האנשים ובין הנשים. האיסור רק על אכילת פת או עוגה בשיעור 55 גרם. ט. השנה שקוראים את המגילה (ב' ע' ר' י' ה' פ' ר' ז' י' ב' מוצאי שבת, יש לברך ברכת "בורא מאורי האש" על הנר לפני קריאת המגילה. ויש להיזהר שלא להביא את המגילה לבית הכנסת בעיצומו של יום השבת, שהרי הוא כמכין משבת לחול.

משלוח מנות

א. חייב אדם לשלוח לחבירו שתי מנות שונות של מיני אוכלים. כדי להרבות אהבה ואחוה, שכל משפטי תורתנו הקדושה להרבות שלום בין אדם לחברו.

ביום זה, וה' קיבל תעניתם ברצון וניצחו את אויביהם. לכן נהגו ישראל להתענות ביום זה זכר לנס. ב. היות והשנה חל "ג אדר בשבת הוקדם הצום ליום חמישי ("א אדר). ג. הפטורים מהתענית: מעוברות ומיניקות, חולה אפילו שאין בו סכנה, ואפילו מי שתקפתו חולשה יתירה, זקן מופלג שהוא תשוש כח.

קריאת המגילה

- א. חייב אדם לקרוא את המגילה בלילה ולחזור ולשנותה ביום.
- ב. נשים חייבות במקרא מגילה שאף הן היו באותו הנס. והקורא את המגילה להוציא את הנשים מברך להן את כל הברכות שלפני המגילה, אבל את הברכה שלאחר המגילה לא יברך אלא אם כן ישנן עשר נשים.
- ג. השומע מקרא מגילה מהרדיו אינו יוצא ידי חובתו, אפילו כששומע בשידור חי. והשומע ברכות המגילה ברדיו "בשידור חי" עונה אמן.
- ד. בית הכנסת המשמיעים את קריאת המגילה על ידי רם-קול, רק אותם היכולים לשמוע את השליח צבור גם בלעדי הרם-קול יוצאים ידי חובתם.
- ה. צריך לדקדק היטב בקריאת המגילה שלא לחסר אפילו תיבה אחת, שאם חסר אפילו תיבה אחת לא יצא ידי חובתו. כמו

הלכות פורים

פרשת זכור

- א. בשבת שלפני הפורים מוציאים שני ספרי תורה, וקוראים בשני: "זכור את אשר עשה לך עמלק". והטעם, כדי להסמיך מעשה עמלק למעשה זרעו-המן.
- ב. קריאת פרשה זו היא מצות עשה מן התורה, ויש לכוון בקריאתה לצאת ידי חובת מצוות עשה מן התורה.
- ג. נשים המחמירות על עצמן באות לשמוע קריאת פרשת זכור תבא עליהן ברכה.

תענית אסתר

א. בימי מרדכי ואסתר נלחמו היהודים עם אויביהם ביום "ג באדר, וישבו בתענית

הזרתי מהעולם הבא

של מאזניים יש יותר משקל. כלומר האם האדם עשה יותר זכויות או עבירות.

"הושיבו אותי מול מסך שמקרין כביכול סרט בו הראו לי את כל חיי, מהרגע שנולדתי ועד הרגע שבו עלתה נשמותי למעלה. אתה רואה את מה שקרה מיום שנולדת עד היום הזה. מראים לך מה היית עושה בחדרי חדרים, בפומבי, ממש הכל. הראו לי את כל הפעמים שדיברתי בבית הכנסת, ועם מי דיברתי, מי פנה אליי ואיך ענית לי".

אחרי שהקרנו לביטון את הסרט של חיינו, התחיל המשפט בבית דין צדק. כאמור, המשפט נערך בצורה של חובות מול זכויות. "כשהגעת הביאו לי צנצנת מלאה במים ואמרו לי 'זה הבכי שלך, על כל הצרות שעברת'. הכל ספור. אחר כך לקחו את הייסורים שלי ושמו אותם ליד הדמעות. צריך להבין, באותם רגעים הייתי בחדר איום. לא הבנתי מה קורה איתי, לא ידעתי מה הולכים לעשות איתי. בהמשך, לאחר ספירת כל החובות והזכויות שלי, התברר שיש לי יותר זכויות. ואז שני אנשים לבושים בלבן לקחו אותי למקווה טהרה, הטבילו אותי, ואז הייתה לי זכות להיכנס לגן עדן התחתון. זה מקום בו אפשר ליהנות מהחיים הנצחיים. אתה נהנה ממש מכל רגע ושנייה".

"בגן עדן ראיתי את ההורים שלי, את דודי ואת אלי אחי, כשכולם שמחים ושואלים 'למה באת לכאן?' לאחר מכן ראיתי שורה של צדיקים ורבנים היושבים ועטרותיהם בראשיהם והוגים בתורה ובגמרות".

"אי אפשר לתאר את גן עדן במילים גשמיות, כי זהו משהו רוחני, אבל היה לי תענוג. כבר לא היה חשוב לי לחזור לכאן בכלל. רציתי להישאר שם. היופי והתענוג שם הוא משהו דמיוני שאי אפשר לתאר במושגים של בני אדם. מי שינסה לתאר את זה בלשון בני אדם הוא שוטה. מי שלא היה שם לא יכול להבין".

ובכל זאת חזרת...

"כן. פתאום בא אדם בעל הדרת פנים ואור קורן מפניו ואמר לי בטון כועס 'אני לא רוצה לראות אותך פה אצלנו, אני רוצה לראות אותך במירוץ'. משם לקחו אותי כשאני מלווה באנשים לבושי בגדים לבנים לחדר גדול ועצום. לפתע הרגשתי שמישהו דוחף אותי, ומיד חזרתי לקרבת הגוף שלי. שבאותה עת היה בחדר ניתוח בצנתור. שם הרגשתי שאני מרחף מעליו כיונה, בוכה וצועק 'תצילו אותי, תצילו אותי'. אחר כך חזרתי לתוך הגוף שלי".

לאחר טיפולים קשים ושיקום קשה - בחסדי השם - חזר ביטון לאיתנו, והיום הוא מתפקד כמעט לבד, למעט ההליכון והקולנועית שמסייעים לו להתנייד. מאז שחזר לדבר הוא מספר על המקרה לכל מי שרק רוצה לשמוע את האמת.

הסיפור שלפניכם יכול להרים גבה מחשידה גם בקרב המאמינים שבינינו. ההוכחה ששכנעה אותי באמיתות הסיפור הן דבריו של ראש עיריית קריית שמונה ר' ניסים מלכה: "אשר תיאר בפניי פרטים שאירעו בחדר באותו זמן. מי נכנס, מי יצא, מה אמרנו, מי בכה, מה אמרו עליו... לו נשמתו לא הייתה נמצאת בחדר, הוא לא היה יכול לדעת את הפרטים הללו. הוא הרי היה מת כביכול. המדהים ביותר שהוא סיפר לי בדיוק מה אמרתי לקב"ה בחדר השני כשהתפללתי עליו. את זאת הוא בשום אופן לא יכול היה לדעת".

כמו כן ד"ר סידלקובסקי מספר: "זה היה מקרה קשה מאוד של דום לב ומוות קליני. הבנאדם לא נשם, ואפשר לומר שאנחנו הרופאים כבר התייאשנו. אבל כשהוא חזר לנשום זה היה ממש מפתיע. אני בתור דוקטור אומר בוודאי שזה נס, אי אפשר להגדיר זאת אחרת".

באדיבות: מגזין "משפחה", אהרן גרנביץ'-גרנות, ט' כסליו תש"ע.

הסיפור שמסעיר את הצפון כולו. אשר ביטון, תושב קריית שמונה, חווה דום לב ומוות קליני, וזכה לביקור מטלטל בעולם הבא. סיפורו המדהים מגובה בעדויותיהם של ראש עיריית קריית שמונה והדוקטור שקבע את מותו. לקרא וכן להאמין.

צדק, וטענו שאי אפשר לשפוט אותי מיד לגיהנום, בלי לשמוע על המצוות שעשיתי. בדרך לבית דין צדק ירדנו לעולם אחר, שדומה מאוד לעולם הזה. הגענו לבית העלמין הצבאי של קריית שמונה, שם ראינו 5 שורות ארוכות של חיילי צבא הגנה לישראל, שאת כולם אני מכיר מעבודתי בחברא קדישא ובבית העלמין. משם עלינו לבית דין צדק".

לפני הדיון הכניסו אותי למקווה טהרה בעולם העליון. ומרקו את עוונותי המרכזיים שהיו: דיבור בבית הכנסת, דיבור לשון הרע, גילוח הזקן והפיאות יותר מהמותר, "אחת החמורות היא חילול שבת, כולל על זה שבכיתי בשבת וכעסתי בשבת, ואפילו על טלטול של פרטים קטנים בשבת". אשר מתאר בפרוטרוט את העונשים שקיבל. גם אחרי ש"שילם" על עוונותי וחזר לבית דין צדק, שמע אשר את המשפט שחזר פעמים רבות כל כך: 'רשע, אתה דיברת בבית הכנסת!' 'התחילו לצעוק עליי למה דיברת בבית הכנסת?' הוא מספר ומשתנק בכבי.

המשפט בבית דין צדק

"היו שם 71 דיינים. בפנים שלהם יש אור אין סופי, היופי שלהם מדהים. ארבעה מהם הכרתי. שניים מהם חיים וקיימים, שיהיה בריאים, ושניים נפטרו בדור האחרון".

בבית דין צדק, מספר אשר, המשפט מתנהל ממש כמו שכתוב בחז"ל: ישנם מאזניים בהם מעלים את כל הזכויות בצד אחד ואת כל העבירות בצד השני, ומודדים באיזה צד

אשר מסעוד ביטון (בן 50) הוא דמות מוכרת מאוד בקרב תושבי קריית שמונה. בגיל 13 התחיל לעבוד בחברה קדישא בבאר שבע, ומאז לא עזב את המקצוע. עבודתו לשם שמיים שלא על מנת לקבל שכר.

הסיפור מתחיל באחד מימי חודש דצמבר 2008, אשר הגיע לבית העלמין כרגיל בשעה 10.30 ולפתע לא הרגיש טוב, הוא ביקש שייקחו אותו לקופת חולים, לצוות הרפואי שהוזעק לקופ"ח היה ברור שמצבו של אשר אינו טוב, למקום הובא במהירות מכשיר א-ק-ג, והבדיקה הראתה כי הוא עבר התקף לב. באותו רגע איבד אשר מסעוד את הכרתו, ולמקום הוזעק מי שהעסיק אותו שנים רבות בחברא קדישא ר' ניסים מלכה, אז יו"ר המועצה הדתית וכיום ראש עיריית קריית שמונה.

בשלב הזה, מספר אשר, יצאה נשמתו מגופו, וריחפה שני מטר מעל הגוף. הוא ראה את כולם, שמע את כולם ממש נמצא בתוך החדר, כשנשמתו מעל הגוף, וגופו חסר ההכרה שוכב במיטה. במצב הזה החל ד"ר בוריס סידלקובסקי לטפל בו, והבין כי הדבר היחיד שניתן לעשות זה לנסות לייצב את הלב ע"י מכות חשמל. לאחר חמש מכות ניסה ד"ר בוריס פעם נוספת, שישית, ואחריה קבע כי אין מה לעשות, אשר נפטר. ר' ניסים מלכה הפציר בד"ר סידלקובסקי לתת לגופו של אשר, שפסיתו כבר נקבעה, מכת חשמל נוספת, זאת לפי בקשת רב עמרם אפרגן, אחיו של "הרנטגן", הד"ר נענה לבקשה, ובמכה השביעית - לתדהמת כולם - אשר חזר לחיים, והלב החל לפעום שוב. הוא הובהל בניידת טיפול נמרץ בדרכו לביה"ח.

טיסה לעולם אחר

לפניכם סיפור הדברים שקרו לאשר מאז עזב את העולם הזה עד חזרתו שוב לעולם.

"עזבתי את קריית שמונה, את ישראל, את העולם, ומשם עלתה נשמותי לעולם האמת, הרגשתי שרוח חזקה מאוד מושכת אותי למעין מנהרה קטנה, ועם הזמן היא גדלה והתרחבה. באותו זמן הרגשתי מין אוויר מיוחד שאין כדוגמתו. אי אפשר לתאר את זה במונחים שלנו. ראיתי אור שלאט לאט החל לגדול ולהתעצם, אור אינסופי המורכב מצבעים שונים, ולפתע התקרבו אלי ארבע דמויות, שתיים מכל צד, ותפסו אותי בזרועותי".

"עינינה יקדו אש. ממש אש. ולפתע נשמעה כריזה עוצמתית שהתגלגלה לאורך כל הרחבה העצומה שאליה הובלתי. קשה לי להסביר זאת. שלוש פעמים קראו לי 'מסעוד ביטון!' ואמרו 'תעלה לבית דין'. בדרך לשם ראיתי המון דמויות לבושות שחורים, שעניניהן אדומות. ברקע שמעתי שצעקו לי 'בוא לבית הדין!'"

"כשהגעתי לבית הדין, הסתכלו עליי אותן דמויות שחורות במבטים חמורים וצעקו לי 'רשע, רשע, רשע! מה עשית?'. כאן אשר לא עומד עוד ופורץ בכבי. הוא לא חוזר לדבר לפני שהוא שותה מים ונרגע קמעה.

"נכנסנו לאולם בית הדין, ואז החלו המלאכים השחורים להוציא את התיקים שלי. חשבתי שיש עשרה-חמשה עשר מקסימום, אבל היו ארגזים על גבי ארגזים. החדר התמלא ארגזים של עוונות, וכשראיתי זאת חשכו עיניי, הציגו לי את החתימות שלי, כלומר הראו לי את כל העבירות שעשיתי. אחרי שהתלחששו ביניהם החליטו שדיני הוא לגיהנום והמשיכו לצעוק עליי 'רשע, רע'. הרגשתי חפוי ראש, התביישתי. את כל ישותי מילאו המילים 'אוי לנו מיום הדין'.

אחרי התיאור המפורט של אשר, הוא מספר על ארבע דמויות של ילדים קטנים, לבושים בלבן עם כנפיים שהקיפו אותו. "הם סגרו עליי, ביקשו לגשת לבית דין

